

Penelope J. Stokes

Memories

Het lied van de feniks

MEMORIES

Penelope J. Stokes

Memories

redrose roman

In het leven bestaan twee tragedies.
De ene is je liefste wens verloren zien gaan.
De andere is die juist vervuld zien.
George Bernard Shaw

© Kok Omniboek – Kampen, 2009
Postbus 5018, 8260 GA Kampen
www.kok.nl

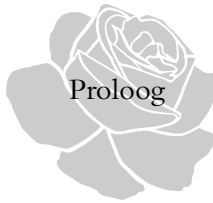
Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Wishing Jar*
bij Thomas Nelson, Nashville, Tennessee.
© 2002 Penelope J. Stokes

Vertaling: Tineke Yürümez
Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagillustratie: Susan Fox / Trevillion images
Bijbelcitaten: naar de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV)
Grafische verzorging: Rem Polanski

ISBN 978 90 5977 500 8
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

De allereerste wens

Asheville, North Carolina, voorjaar 1904

Het pad dat Beaucatcher Mountain op leidde, was rotsachtig en steil, maar het uitzicht vanaf de top was de moeite waard. Hijgend van inspanning bereikte Gracie Neal Quinn de top; ze draaide zich om, pakte haar rokken onder zich bijeen en installeerde zich op het rotsachtige uitsteeksel op de top. Haar plek om na te denken. Haar droomrots.

Lang geleden, toen ze nog een kind was, had ze zich deze plek toegeëigend. Vanaf dit uitkijkpunt, hoog boven de stad, had ze de stad zich zien ontwikkelen en groeien, net zoals zij door de jaren heen veranderd was van een wild, jongensachtig meisje tot een ontwikkelde jongedame en nu uiteindelijk de geliefde vrouw van Kensington Quinn.

Gracie hief haar hoofd op en nam het bekende uitzicht in zich op. Rechts beneden kon ze net Charlotte Street zien, en het groene pannendak en de rode bakstenen van Quinn House, haar nieuwe thuis. Op de hoek van Oak en Woodfin stond haar vroegere school, Asheville Female College, en recht voor haar rees het Vance-monument voor haar op, een grote stenen obelisk die midden op Public Square naar de blauwe

hemel wees. Tegenover haar op de heuvels verderop staken de onregelmatige en rijk versierde torens van Battery Park Hotel af tegen de horizon. En daarachter lag de wazige, gelaagde majesteit van haar geliefde Blue Ridge, de bergen die ze altijd haar thuis had genoemd.

Wanneer hij haar nieuws zou horen, zou Kenzie woest zijn omdat ze naar boven was geklommen, maar ze moest gewoon even weg, ze moest nadenken. De dingen waren zo snel gegaan de afgelopen paar maanden, en nu was er weer een verandering op komst. Een verandering die haar leven voorgoed zou veranderen.

Ze legde haar hand op de kleine ronding van haar buik. Een baby, had de dokter gezegd. Nieuw leven. Een nieuwe, kleine Quinn, om de naam voort te zetten, en de erfenis van liefde waarmee Kenzie en zij begonnen waren.

Gracie sloot haar ogen en haalde diep adem. Ze hield nu al met haar hele hart en ziel van dit kind, maar toch overweldigde de verantwoordelijkheid van het moederschap haar. Dit was niet zomaar een baby. Dit was de toekomst, die zich voor haar uitstreckte als de bergen zelf, generatie na generatie.

Ze tuurde nog een keer naar de wazige bergkam achter Battery Park Hotel, waar rijke lagen van grijsblauw, groen en paars zich tot in het oneindige uitstrekten, en hun schouders ophieven tegen een wolkeloze hemel. ‘God,’ mompelde ze, ‘help me mijn naam eer aan te doen. Laat me genade en liefde geven aan dit kind in mij, en aan alle generaties die in mijn baarmoeder sluimeren.’

Lang zat Gracie Quinn op haar denkrots, en ze liet haar gedachten afdwalen naar Kenzie en het kind dat uit hun liefde geboren zou worden. Ze stelde zich een prima, ferme jongen voor, sterk en vriendelijk als zijn vader. Of misschien een intelligent, avontuurlijk meisje, met de heldere bruine ogen en de nieuwsgierige geest van haar vader. Ze zouden hier komen, zij en haar kinderen, en deze heuvel beklimmen naar de plek van haar dromen. Ze zou haar verwondering over de wereld en de grootsheid van deze bergen met hen delen. Samen zouden ze

de zon zien ondergaan en een wens doen bij het verschijnen van de eerste heldere ster.

Wensen.

Wat had die oude koopvrouw ook weer gezegd over wensen?

Gracie rommelde in haar tas, haalde er een houten kistje uit en opende dat. Erin lag, verpakt in een nestje van donkergroen fluweel, een stenen gemberpot. Ze had hem vanmorgen gekocht op straat bij de markt, vlak voordat ze de praktijk van haar huisarts was binnengegaan. Het was een kleine pot, niet meer dan twintig centimeter hoog, prachtig bewerkt en heel oud. Aan beide kanten, helder afstekend tegen het gladde, ivorkleurige porselein, droeg deze de afbeelding van een vliegende feniks, uitgewerkt in rood en goud.

Gracie had op school mythologie gehad en was gefascineerd geraakt door het beeld van de feniks. Nieuw leven dat oprees uit de as. Zingend terwijl hij stierf en nog éénmaal probeerde te vliegen. Een oude metafoor voor een nieuwe geboorte, voor opstanding.

De koopvrouw die hem aan haar had verkocht, was een merkwaardige oude vrouw geweest, haar gebogen lichaam bedekt met een versleten, veelkleurige sjaal. 'Het is een wenspot', had ze gefluisterd toen ze het kistje met een zwaai opende. 'Onbekende krachten, weet je wel. Maar alleen voor mensen met een zuiver hart. Jouw hart is zuiver. Jouw ziel is trouw. Wanneer de feniks vliegt, zullen je wensen uitkomen.'

De koopvrouw had een prijs genoemd, en Gracie had haar het geld overhandigd. Ze geloofde natuurlijk niet zo in die beweringen over onbekende krachten. Maar het was wel op een vreemd moment gekomen, zelfs wat voorspellend. Ze was uitgerend vanochtend naar de stad gekomen met een hartstochtelijk verlangen in haar hart, in de hoop dat de dokter zou bevestigen wat ze vermoedde, dat ze nieuw leven in zich droeg ...

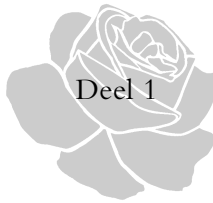
Ze draaide de pot rond in haar handen. Het licht van de middagzon viel op de goudkleurige vleugels van de feniks, en

heel even was het alsof de vogel bewoog, zijn hoofd omdraaide en zich klaarmaakte om te gaan vliegen. Het felrode en gouden verenkleed ritselde en trilde, en het helderzwarte oog leek naar haar te knipogen.

Maar het was niet meer dan een speling van het licht. Het volgende moment schoof er een wolkenflard voor de zon, en Gracie zag dat de afbeelding gewoon een prachtig geschilderde vogel op een antieke gemberpot was.

Lachend om haar eigen dwaasheid legde ze de pot terug in het kistje. Magisch of niet, het zou iets zijn wat ze kon doorgeven aan haar dochter, of aan de vrouw van haar zoon. Iets wat de Quinn-vrouwen van de komende generaties zouden kunnen koesteren.

Ze stond op en begon van de berg af te dalen. Het was tijd om naar huis te gaan en Kensington Quinn het nieuws te vertellen dat hij vader zou worden.

Wat geweest zou kunnen zijn

Elke dag van mijn jeugd
verlangde ik naar morgen,
met al zijn glanzende beloften
en ongeziene mogelijkheden.
Kerstmis, verjaardagen, weekenden aan het strand
kwamen langzaam dichterbij,
maar gingen snel voorbij,
en het strand bleef achter,
bezaaid met speelgoed
en gebroken schelpen.
Ik dacht altijd dat volwassenheid
wijsheid met zich bracht,
maar toch raak ik dit moment kwijt
als ik me uitstrek naar het volgende.
Waarom waarschuwt niemand ons ooit
dat morgen ons als water
door de vingers glipt
en ons achterlaat met niets meer
dan dorst
en een vage herinnering?

De erfenis van Nana

Quinn House, augustus 2002

Abby Quinn McDougall stond als aan de grond genageld en staarde naar de boekenkast rechts van de open haard. Vijf minuten geleden was ze de woonkamer binnengestormd, met de bedoeling het stoffen en stofzuigen zo snel en efficiënt mogelijk af te maken. Over een uur moest ze op haar werk zijn. Moeder had vanmorgen een van haar buien. Niets wat Abby probeerde, leek haar te zinnen, en dus had ze het ten slotte maar opgegeven en was ze weer begonnen met het schoonmaakwerk dat al meer dan een week was verwaarloosd.

Huishoudelijk werk vocht tenminste niet terug. Het gaf zich gemakkelijk over aan Abby's methodische, pragmatische manier van werken en verschaftte een eigen soort genoegen, de bevrediging van onmiddellijke resultaat.

Abby hield wel van resultaten. Efficiëntie was haar lijfspreuk, haar obsessie soms. En gelet op de langzaam groeiende chaos die al snel zou kunnen ontstaan, was ordelijkheid niet zozeer een persoonlijke voorkeur als wel een kwestie van overleven.

Ze was nog niet klaar met stoffen. De stofzuiger lag stil

midden op het vloerkleed in de woonkamer. Maar zij stond daar, bewegingloos, en keek naar een straal zonlicht vol stofdeeltjes die voor haar langs schoot en precies, als een goedgerichte schijnwerper, neerkwam op een kleine witte gemberpot die was versierd met een afbeelding van een feniks in rood en goud.

De gemberpot was, net als dit huis, van haar grootmoeder Nana geweest, en vóór haar van haar overgrootmoeder Gracie, doorgegeven aan vier generaties Quinn-vrouwen. Bij al Abby's herinneringen aan haar meisjestijd hoorde de pot daar op de tweede plank, afstekend tegen het groene fluweel van het witte houten kistje. Ze liep iedere dag langs die pot, stofte hem iedere week af.

Zelfs als kind was ze gefascineerd geweest door het spel van zonlicht op het verguldsel, de ronding van de weelderige rode veren op de staart van de feniks, de blik in zijn ogen terwijl hij zich klaarmaakte om te gaan vliegen. Maar soms, zoals nu, kon een bepaalde lichtval op de pot haar gedachten meevoeren naar het verleden, terug naar de tijd dat ze nog een kind was, zonder druk of verantwoordelijkheid, terug naar die heerlijke jaren toen Nana nog leefde, en alles mogelijk leek.

'Dit is een heel bijzondere pot, kind', echode Nana's fluis-terstem in Abby's herinnering. 'Het is een wenspot.'

'Een wenspot?' Abby's kinderstem, vol ontzag en hoop, paste precies bij grootmoeders toon.

'Ja. Je overgrootmoeder, mijn moeder, heeft hem meer dan vijftig jaar geleden gekocht, nog voordat ik geboren werd. Hij is heel oud en heel kostbaar. Weet je wat dit is, deze vogel die op de zijkanten geschilderd is?'

De kleine Abby schudde haar hoofd. 'Nee.'

'Het is een feniks, de grote en machtige vogel uit de mythologie.'

'Wat is misologie?'

'Mythologie', corrigeerde Nana haar vriendelijk. 'Het zijn verhalen die mensen elkaar lang geleden vertelden. Volgens het verhaal zingt de feniks het allermooist van de wereld. Wanneer

zijn leven voorbij is, gaat hij in vlammen op en sterft hij al zingend.’

Abby voelde de pijn in haar eigen hart en slikte haar tranen weg. ‘Wat zielig, Nana.’

‘Maar dat is niet het eind van het verhaal’, zei Nana. ‘Wanneer de feniks sterft en in zijn eigen nest verbrandt, herrijst hij, splinternieuw, uit de as van zijn oude leven. En dan zingt hij nog mooier dan ooit tevoren.’

‘Als door onbekende krachten?’, had de kleine Abby gevraagd.

‘Als door een wonder’, had Nana geantwoord.

Zelfs nu, meer dan veertig jaar later, nu haar oma al meer dan twintig jaar dood was, kon Abby nog steeds die reactie vanbinnen voelen, die verwondering en dat kinderlijke geloof, wanneer ze naar de wenspot keek en een echo van Nana’s mysterieuze woorden hoorde: ‘Wanneer de feniks vliegt, zullen je wensen uitkomen.’

Aarzelend stak ze een vinger uit, en ze raakte de feniks heel lichtjes aan, op de veren op zijn borst, en haalde de pot toen van zijn plaats en hield hem in haar hand. ‘Was het allemaal maar weer zo eenvoudig’, verzuchtte ze.

Hoe zou haar leven eruitzien, vroeg Abby zich af, als er die avond geen dronken chauffeur op de weg was geweest die op haar man af denderde? Hoeveel eenvoudiger zou de wereld voor haar zijn als John Mac nog geleefd had? Als mamma geen beroerte had gekregen? Als ...?

Maar al dat ‘als’ was zinloos. Het leven was niet eenvoudig, en zou dat ook nooit zijn. Niet voor een weduwe van in de vijftig met een kwakkelende moeder en een moeilijke dochter van zeventien. Ze kon verlangen wat ze wilde naar een wereld zonder belastende eisen, maar wensen zouden er niets aan veranderen. Dit was haar leven, met alle emotionele rekeningen en bagage.

En dus deed ze geen wens, vandaag niet en evenmin in al die jaren daarvoor. Dit ritueel was niet meer dan een gebaar ter ere van haar grootmoeder. Abby geloofde niet meer in wensen,

evenmin als ze nog in bidden geloofde. Ze betoonde de Almachtige gepaste eerbied, een knikje uit afstandelijk respect, maar ze vertrouwde er net zomin op dat haar smeekbeden werden beantwoord als dat ze verwachtte dat de wenspot haar wensen in vervulling zou laten gaan.

Het was niet altijd zo geweest. Ooit had ze geloofd, zowel in de wenspot als in de God tot wie haar grootmoeder had gebeden. Ze was toen nog een klein meisje geweest, vol geloof in onbekende krachten en wonderen, en in een liefdevolle, zij het vage, godheid. Maar zelfs toen waren haar gebeden niet beantwoord, noch waren haar wensen in vervulling gegaan.

Nana had geprobeerd het uit te leggen, maar Abby's kinderlijke verstand kon het niet bevatten. Als die wenspot echt over onbekende krachten beschikte, zou alles wat je maar wenste, in vervulling moeten gaan. Als er echt in de Bijbel stond 'Vraag, en je zult ontvangen; zoek, en je zult vinden; klop, en de deur zal voor je worden opengedaan', moest dat dan niet altijd en voor iedereen werken?

Niet volgens haar grootmoeder. Het maakte verschil, zei Nana, waar je precies om vroeg, en waarom, en hoe. Het maakte uit van wat voor verlangens en dromen en wensen je hart vol was.

'Het is niet zoals bij de wonderlamp van Aladdin, liefje', probeerde Nana uit te leggen toen Abby klaagde dat haar wens maar niet in vervulling ging. 'Sommige dingen zijn groter dan we kunnen begrijpen. De feniks gaat zingend in de vlammen ten onder en aanvaardt zijn lot. Ik vraag me af of hij, terwijl hij sterft, weet dat hij als herboren zal herrijzen? Of leeft hij gewoon om te zingen zolang het leven hem dat zal toestaan?'

Abby was die vraag nooit vergeten, zelfs niet nadat Nana zelf zingend ten onder was gegaan. Maar ze had ook nooit het antwoord gevonden. Ten slotte liet ze het gewoon maar los. Gebed, geloof, het wonder van de wenspot, de kerstman, de tandenfee, alles werd opgeruimd als kinderachtige dingen die

geen plek hadden in het efficiënte, ordelijke, rationele leven van een volwassene.

Maar diep in haar hart betreurde Abby nog steeds dat ze voorbij waren.

De violist

Drie uur later zat Abby nog steeds aan Nana en de wenspot te denken, toen er op de deur van haar kantoor werd geklopt. Ze keek op en zag een kleine, verzorgd geklede vrouw in de deuropening staan, in een dramatische pose met haar wilde rode haar achterover en haar ene arm provocerend tegen de deurpost leunend.

‘Birdie! Wat doe jij hier?’

‘Snel, neem een foto! Dit is je volgende voorpagina.’

Abby lachte. Carolyn Wren was al sinds haar kindertijd haar beste vriendin. Op de middelbare school hadden Carolyns tegengestelde gestalte en haar onuitputtelijke energie, samen met haar ongebruikelijke achternaam, haar de bijnaam Birdie opgeleverd. Het maakte niet uit dat ze nu de vrouw was van Taylor Graham, onderdirecteur van de Universiteit van Westelijk North Carolina, of dat ze haar eigen bedrijfje voor binnenhuisarchitectuur had opgezet, ze was nog steeds Birdie voor iedereen die haar goed kende. Wat ze miste aan postuur, maakte ze goed met haar persoonlijkheid, en haar uitbundige aanwezigheid monterde Abby altijd weer op.

Abby rommelde door de foto’s die over haar bureau verspreid lagen en hield er een omhoog. ‘Dit is maandblad *Caro-*

lina, niet *Cosmopolitan*', zei ze. 'Als je je niet kunt veranderen in een kolibrie of een waterval of een laatbloeiende rododendron, zijn we niet geïnteresseerd.'

'Verpest het maar weer.' Birdie liet haar pose varen en kwam op de rand van Abby's bureau zitten. 'Druk aan het werk?'

'Nauwelijks aan het werk. Ik kan me vandaag niet echt concentreren, lijkt het.'

'Prima. Ga mee lunchen.'

Abby tuurde het kantoor rond, en haar blik bleef hangen bij de drukproeven en foto's en pagina's met blauwe lijnen, die bijna ieder beschikbaar horizontaal oppervlak bedekten. De kantoren van maandblad *Carolina* bevonden zich op de bovenste verdieping van het Flat Iron-gebouw, en door het raam tussen de hangmappenkast en de boekenkast kon ze een glimp opvangen van de skyline van Asheville, met daarachter de golvende bergen en een klein reepje van de absoluut heldere, diepblauwe hemel van North Carolina. 'Klinkt heel verleidelijk, maar ik zit met een deadline.'

'Jij zit altijd met een deadline. En je redt het altijd, op je sloffen. Kom op. Het is prachtig weer.'

Abby gooide haar handen in de lucht bij wijze van overgave. 'Oké, laten we maar gaan.' Ze pakte haar tas en sleutels en hield op weg naar buiten even halt bij het bureau van haar assistent. 'Ford, ik ga lunchen, Als er voor me gebeld wordt terwijl ik weg ben ...' Ze hield haar mobiele telefoon omhoog.

Birdie griste de telefoon uit Abby's hand en legde die vastberaden op een uitpuilende dossiermap op Fords bureau. 'Als er voor haar gebeld wordt terwijl ze weg is, neem je de boodschap maar aan.'

Ford grijnsde, zijn ronde schooljongensgezicht blozend naar Birdie gericht. 'Ja, mevrouw. Zoals u wilt, mevrouw.' Hij saludeerde energiek naar haar.

Abby keek van Ford naar Birdie en onderdrukte een zucht. 'Ik moet om twee uur terug zijn. Kun jij, terwijl ik weg ben, die foto's op mijn bureau even doorneuzen en een paar voorstellen doen voor bij dat stuk 'Fietsend over de Parkway'?

Ford knikte. ‘Met genoeg. Verder nog iets?’

‘Pas maar gewoon op de tent. Tot straks.’

Toen ze door de voordeur van het Flat Iron-gebouw het septemberzonlicht in stapten, stak Birdie haar arm door die van Abby. ‘Ik denk dat Ford Hambrick een oogje op me heeft.’

‘Hij is vijftien jaar jonger dan jij’, zei Abby. ‘En bovendien heeft de helft van de mannen in westelijk North Carolina een oogje op jou. En bovendien ben je getrouwd.’

Birdies grijns verdween niet. ‘Natuurlijk ben ik getrouwd, en heel gelukkig ook’, grinnikte ze. ‘Maar je hoeft niet op de berg te wonen om van het uitzicht te kunnen genieten.’

Ze stonden op de stoep bij Café op het Plein en wachtten tot dat er een tafeltje beschikbaar kwam. Tegenover hen op Park Square had zich een kleine menigte verzameld om naar een straatmuzikant te luisteren. Het Vance-monument wees als een speer naar de lucht, en terwijl de violist levendige bergdeuntjes afwisselde met klagelijke balladen, leek de weerspiegeling van de obelisk in de fontein daaronder een eigen leven te gaan leiden, dansend en deinend op het ritme van zijn strijkstok.

Abby zag dat de man zijn bebaarde gezicht naar de blauwe lucht verhief en zijn ogen sloot, helemaal verdiept in de muziek. Ze liep naar de rand van de stoep om het beter te kunnen zien. Hij droeg een gebleekte spijkerbroek en een versleten shirt, maar hij leek alleen maar aandacht te hebben voor de nazomerzon op zijn gezicht en de muziek die vanuit zijn ziel zijn viool in stroomde. Heel even voelde Abby een diep verlangen, een naamloze en ondoorgrondelijke droefheid.

Birdie pikte een leeg tafeltje in en riep haar. Met tegenzin maakte Abby haar ogen los van de violist, en ze ging zitten. De ober verscheen, en ze bestelden ijsstee en gegrilde kipsalade.

‘Hoe zou het zijn, vraag ik me af, met zo veel passie te leven’, mompelde Abby toen de ober weer weg was.

Birdie zette haar glas ijsstee neer en keek haar fronsend aan. ‘Waar heb je het in hemelsnaam over?’

‘Die muzikant. Moet je kijken. Hij is, zo te zien, volmaakt

tevreden en op zijn gemak. En hij geniet duidelijk van wat hij doet.'

'Hij speelt voor kwartjes op de hoek van de straat', zei Birdie. 'Ik zie niet in wat daar zo fascinerend aan is.' Ze kneep haar ogen samen. 'Jij geniet toch ook van wat je doet, neem ik aan.'

Abby dwong zichzelf haar aandacht weer op Birdie te richten. 'Ik denk het wel.'

'Je denkt het wel? Abigail Quinn McDougall, je bent hoofdredacteur van een van de meest gerespecteerde tijdschriften aan deze kant van de continentale waterscheiding. Je bent een geweldig goede fotograaf en een succesvol schrijver. Wat wil je nog meer?'

Abby haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Gewoon ... iets. Ik heb al een tijdje het gevoel dat er iets ontbreekt in mijn leven. Ik wou dat ik wist wat.'

'Wat er ontbreekt, is een relatie. Ik wilde het daar eigenlijk met je over hebben. Taylor heeft een nieuwe collega, een hoogleraar aan de Business School. Ik heb hem verleden week ontmoet op de borrel van de rector. Hij ziet er goed uit, is vrijgezel ... en integer. Maar hij is nieuw in de stad en kent nog niet zo veel mensen. Dus ik dacht dat jij misschien ...'

Abby schudde haar hoofd. 'Nee. Absoluut niet. Ik heb je al eerder gezegd, Birdie, geen blind dates. Ik ben er niet aan toe.'

'Wanneer ben je er wel aan toe, Abby? John Mac is meer dan twee jaar terug overleden. Ik weet dat je hem mist, maar je hebt al veel te lang in dat oude huis opgesloten gezeten. Zie je wel eens iemand anders dan je moeder en Neal Grace? En nu we het toch over je moeder hebben, hoe gaat het met Edith?'

'Mijn liefste moedertje?' Abby trok een grimas. 'Sorry. Zo had ik haar niet moeten noemen. Ik houd van haar, maar ik heb wel mijn handen vol aan haar. Sinds die beroerte is ze echt onmogelijk, en het wordt steeds erger. De dokter zegt dat het niet ongebruikelijk is dat iemand die een beroerte heeft gehad, depressief wordt, of zelfs vijandig. Ze is natuurlijk veel kwijtgeraakt: haar onafhankelijkheid, haar waardigheid. Maar het is zo moeilijk daar iedere dag weer mee om te gaan. Ik wil haar

niet in een bejaardenhuis laten opnemen, maar haar verzorgen is zo'n belasting. Wat mijn dochter betreft ...' Ze wachtte en zuchtte. 'Met Neal Grace ... Eerlijk gezegd weet ik niet hoe het met haar gaat. Ze doet vreemd, meestal. Er is pas iets voorgevallen. Ze was altijd zo vrolijk, zo blij, en paste zich zo goed aan. Maar nu houdt ze veel voor zichzelf. En het is ... Hoe moet ik dat nou uitleggen? Het is alsof ze op het punt staat te ontploffen.'

'Denk je dat ze met drugs aan het experimenteren is? Plotse veranderingen in gedrag kunnen daar soms op wijzen.'

'Ik denk het niet. Daar hebben we het eerder wel eens over gehad, en ze heeft altijd gezegd dat ze het enorm stom vond drugs te gebruiken. Nee, er is iets anders. Ik heb geprobeerd haar te laten vertellen wat er precies aan de hand is, maar je weet hoe pubers zijn.'

'Nou, niet echt,' antwoordde Birdie, 'want ik heb zelf de vreugde van het moederschap nooit ervaren.'

Abby lachte. 'Als je die wilt ervaren, kun je de mijne wel een poosje lenen. Op het moment heb ik meer vreugde dan ik aankan.' Ze schudde treurig haar hoofd. 'Ik had kinderen moeten krijgen toen ik in de twintig was, niet toen ik al halverwege de dertig was. Op mijn leeftijd zou ik een bruiloft moeten voorbereiden of met een kleinkind op schoot moeten zitten, in plaats van te worstelen met een opstandige puber van zeventien.'

'Reden te meer om eens wat meer uit te gaan. Wat die nieuwe vriend van Taylor betreft, hij heet ...'

Abby stak haar hand op. 'Birdie, ik ben eenenvijftig jaar. Ik ga echt geen afspraakjes met mannen meer maken. En al helemaal niet met een jongere man. Punt uit.'

'Wie heeft er gezegd dat hij jonger was? Hij is drieënvijftig, één keer getrouwd geweest, heeft twee volwassen kinderen. En hij is knap voor zijn leeftijd, mag ik wel zeggen.'

Ze legde een hand op Abby's arm. 'Kom volgende week bij ons eten. Ontmoet hem. Geen druk. Je weet nooit hoe het loopt.'

‘Goed dan. Zoals je wilt.’

‘Meen je het? Wat vind je van donderdag, bij ons thuis?’

‘Goed hoor’, zei Abby, maar ze luisterde niet echt. Ze zat weer naar de violist te kijken. Hij was op de rand van de fontein gaan zitten en speelde *Twinkle, twinkle, little star* voor een giechelende peuter in een wandelwagen. Zijn variaties op het simpele deuntje waren betoverend. Tenminste, dat leek de peuter te vinden.

Abby boog zich omlaag en rommelde in haar tas.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik pak mijn fototoestel. Ik bedacht net dat deze man een geweldig verhaal voor het blad zou kunnen opleveren. Ik ga hem vragen of ik een paar foto’s mag maken, en probeer een interview te regelen.’

‘Kun je niet gewoon een uurtje ophouden met werken?’ Birdie zuchtte en wuifde haar toen weg. ‘Ga maar. Ik wacht hier wel geef je een seintje wanneer onze lunch wordt opgediend.’

Hij heette Devin Connor, en hij had de meest ongelooflijke ogen die Abby ooit had gezien. Een helder, diep blauw, als de wolkeloze lucht boven de bergen, als de waterscheiding boven de Parkway, als de blauwe topazen ring die ze van Nana had geërfd toen die stierf. Zijn gezicht, door de zon en wind verweerd tot de kleur van toffee, zat vol groeven. Zijn handen hielden de viool vast alsof die leefde, als een kind dat hij tegen zijn borst gedrukt hield.

Abby stelde zich voor en legde in het kort uit wat ze wilde. Hij ving haar blik en hield deze een moment vast, veegde toen een haarlok van zijn voorhoofd en knikte. ‘Ja,’ zei hij zacht, ‘ja, ik denk dat ik daartoe wel bereid ben. Er is weinig in het leven dat me meer genoegens verschaft dan praten over mijn muziek’ – hij wachtte en grijnsde – ‘behalve natuurlijk mijn muziek spelen.’

Ze gaf hem haar kaartje. ‘Mijn kantoor is in het Flat Irongebouw. Zou je morgen kunnen bellen of langskomen?’

Devin Connor knikte instemmend, pakte het kaartje aan, stopte het in zijn achterzak en ging verder met spelen.

Abby nam een paar foto's – het Vance-monument op de achtergrond, een paar close-ups van zijn handen op de viool, een mooi plaatje waarop hij naast de lachende peuter stond, en een van zijn spiegelbeeld in de fontein. Ze zwaaide ten afscheid en liet een briefje van tien in de vioolkist vallen toen hij even niet keek.

inspiratie en ontspanning
voor elk moment

Penelope J. Stokes ♦ MEMORIES

Deze inspirerende roman raakt je hart: drie generaties vrouwen vinden de moed om door te gaan. En om na verloren liefdes, opnieuw lief te hebben en gelukkig te zijn!

Abby Quinn McDougall is op haar vijftigste weduwe geworden en de druk van haar zieke moeder, die bij haar en haar opstandige puberdochter inwoont, weegt zwaar. Abby wil maar één ding: een makkelijker leven, met minder verantwoordelijkheden.

Maar de zorgen stapelen zich juist op. Verdrietig om de dood van haar vader, begint dochter Neal Grace, een relatie met de oudere en bovendien gewelddadig aangelegde Mike. Als ze zwanger van hem is en het hem vertelt, gaat hij haar te lijf. Uiteindelijk blijkt hij een bedreiging voor de hele familie.

Abby ziet maar één uitweg: hertrouwen met Charles, een aantrekkelijke arts. Maar is hij wie zij denkt dat hij is? Zal hij haar wel echt helpen?

De vrouwen zijn aangewezen op hun innerlijke kracht en op de levenslessen die de generaties voor hen sterker hebben gemaakt.

Penelope J. Stokes schreef ook de succesromans *Flessenpost* en *Tijdloos*.

NUR 302

ISBN 978-90-5977-500-8

9 789059 775008

redrose ROMAN

www.kok.nl